

Da li
smo se
nekad
sreli?

ALEKSANDRA
POTER

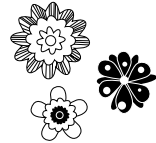
Prevela Sanja Bošnjak

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2011.

Za Linet

Zahvalnice

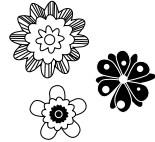
Bilo je zaista teških trenutaka dok sam pisala ovu knjigu, i zato dugujem veliku zahvalnost Linet za svu njenu podršku. Još jedno veliko hvala upućujem svojoj predivnoj porodici: mami i tati, Reju i Aniti, zato što su najbolji roditelji koje devojka može poželeti: i mojoj sestri Keli, koja me je, zajedno sa svojim dečkom Stivom i psom Karmom, povela na nezaboravno putovanje kolima u Meksiko!

Takođe sam veoma srećna što imam sjajne prijatelje i želela bih svima da im se zahvalim, ali bojim se da bi se taj spisak protegao unedogled. Zato ću samo reći, hvala vam, društvo, a vi znate na koga mislim!

Konačno, želim da se zahvalim svima u izdavačkoj kući Hoder, zato što su im se dopali ovi likovi isto koliko i meni, i veliki zagrljaj za moju izvanrednu zastupnicu Stefani Kabot za sve njene savete i ohrabrenje.

Hvala vam!

Predgovor

„... Dakle, slušaoci, tako stižemo i do našeg sledećeg ljubavnog pisma, ovog puta je to Sindi iz Paddingtona i ona traži nekog posebnog da joj izleči slomljeno srce...“

Prošla je ponoć. Mračno je i kišovito. U čitavoj prestonici, inače prometni putevi sablasno su pusti, užurbane glavne ulice pretvorile su se u hostele za beskućnike, a udobno ušuškani u milionima spavaćih soba, ispod milion jorgana, spavaju, hrču, sanjaju milioni stanovnika Londona.

Većina, ali ne svi.

U sporoj traci puta A40, lekar hitne pomoći vraća se kući sa posla svojim izdrndanim starim *folksvagen* karavanom; na zlatnoj plišanoj sofi u soliteru u Stretamu, sredovečni par se priljubio jedno uz drugo da popiju pićence pre spavanja, a iznad *Baltik travele* u Paddingtonu, samohrana majka šeta gore-dole po stanu, i čeka da joj zazvoni telefon. Različiti ljudi, različita mesta, različiti životi. I jedna zajednička veza. Radio. FM frekvencija. I činjenica da svi slušaju istu emisiju.

Beskrajna ljubav Lutera Vandrosa se utišava kad se začuo glas voditelja. „Čao, ovde doktor *Kupidon* i donosim vam malo ljubavi u ove kasne noćne sate. Autorka večerašnjeg ljubavnog pisma je žena čiji je život uništen kada je partner napustio nju i njihovog sina. Čao, Sindi, jesi li tu?“

Čuje se zvuk nervoznog pročišćavanja grla. „Hm... da... zdravo.“

„Dobro došla u emisiju, razgovaraš s doktorom *Kupidonom*. Reci mi, Sindi, izgleda da ti je u poslednje vreme bilo prilično teško.“

„... da... tako nekako...“

Voditelj saosećajno coknu jezikom. „Dakle, reci nam nešto o sebi.“

„Hm...“, glas joj je treperio od uzbuđenja.

„Nemoj biti nervozna“, umiruje je voditelj. „Udahni duboko nekoliko puta.“

Nastao je tajac, zveckanje čaše s vodom, a zatim: „Pa, mislim da sam prilično kreativna. Nekada sam bila šminkerka za sve popularne ženske časopise, što je bilo sjajno jer sam putovala svetom i upoznavala mnogo zanimljivih ljudi, ali onda sam rodila mog malenog dečaka i... pa...“, uzdiše, delom setno, delom s ljubavlju, „... i onda sam postala samo mama.“

„U svom pismu si napisala da tražiš nekog posebnog?“

Ona se grleno smeje. „O, da, jesam, zar ne?“ Čak i preko radio-talasa je očigledno da crveni od stida. „Ali uostalom, zar ne traže svi?“

„Apsolutno“, prenemagao se voditelj. „I zato je Dolaziš li često ovamo? odve, jer mi ćemo da ti pronađemo srodnu dušu.“

„Hoćete?“, pita Sindi, i ne uspeva da sakrije nevericu u glasu.

„Da, zaista.“

„O... dobro... super...“ Pokušava da parira njegovom oduševljenju, a zatim odustaje i nervozno se kikoće. Čuje se kako snažno uvlači dim cigarete... „Kakvo olakšanje, jer ne biste verovali kako sam prošla na poslednjem sastanku, bio je čista propast – zato sam vam i pisala. Mislim, da budem savršeno iskrena, ne verujem naročito u agencije za traženje partnera, ili one koje pokušavaju da vam nađu srodnu dušu“, priznaje, gotovo kao da je zaboravila da se poverava voditelju radio-programa za usamljena srca. „Verujem u sudbinu, u sreću, u čaroliju univerzuma. Verujem da ne možemo da upravljamo ljubavlju. Ili će nam se dogoditi ili neće...“

Pošto je čuo kako mu se čitava emisija urušava uživo u etru, voditelj je prekida. „London je pun samaca koji traže tog nekog posebnog. Zašto nam ne opišeš svoju srodnu dušu, Sindi?“

„Pa, neću znati dok ga ne upoznam, zar ne?“, zbunjeno odgovara.

„Pokušaj, Sindi“, nagovara je voditelj, trudeći se da popuni vreme do sledeće pesme. „Nemoj da se stidiš. Seti se, razgovaraš s doktorom Kupidonom, i odve sam da ti izlečim to slomljeno srce.“

Tišina, a za njom nelagodan smeh. „O, dobro, ako baš zahtevaš.“

„Zahtevam.“

„Dobro, pa da vidimo... zabavan je, i ljubazan, i veran...“

„Naravno“, slaže se voditelj, glumeći drugarčinu.

„... i duhovan i strastven i topao i romantičan...“ Kako se Sindi zagreva, tako njena usplahirenost nestaje: „i on je takav muškarac da ako odete zajedno u supermarket i ti odeš da uzmeš čaj ili nešto slično i izgubiš ga...“, sada se zahuktala, i nemoguće ju je zaustaviti „... i kreneš da ga tražiš u

Da li smo se nekad sreli?

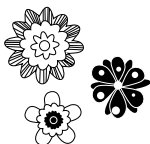
prolazima, sve dok ga iznenada ne ugledaš usred mora kolica. I vidiš samo njega. Jer iako je okružen mnoštvom drugih muškaraca sa njihovim kolicima, oni kao da prosto ne postoje. Italijani imaju reč za to, un colpo di fulmine.* Samo te pogodi i bum, munje i gromovi.“ Dok joj glas nestaje u maštanju ispušta duboki šištavi uzdah. I brzo dolazi sebi. „Da budem iskrena, nisam zaista sigurna kako on izgleda, ali ću ga sasvim sigurno prepoznati kad ga sretnem.“

„A i mi ćemo, zar ne, slušaoci?“, uzvikuje voditelj, žurno nastavljajući s programom. Zanesen njenom pričom o supermarketu, potpuno je izgubio pojam o vremenu, dok mu producentkinja nije privukla pažnju divlje gestikulirajući i prevlačeći prstom preko grla. „Pa ako mislite da ste Sindina srodna duša, zašto ne podignete telefonsku slušalicu i nazovete nas ovde u Dolazite li često ovamo?“ – i kao i malopre kreće onaj isti dosadni džingl – „ali prvo, puštamo vam Helou Lajonela Ričija.“ Kad se džingl završio, začuše se uvodni akordi pesme: „I zapamti. Ne gubi ni tren jer ljubav nikoga ne čeka...“

Dok baršunasti glas Lajonela Ričija pevuši preko radio-talasa, lekar hitne pomoći se smeška za sebe i pojačava zvuk, sredovečni par zaljubljeno zuri jedno u drugo i grle se još čvršće. A u onom udobnom, blago osvetljenom stanu iznad *Baltik travele*, lepa, tamnokosa žena se pita šta ju je za ime boga spopalo da zove nacionalnu radio-stanicu, i pred hiljadama slušalaca moli doktora Kupidona da joj sredi ljubavni život. Dok čeka kraj telefona, pali novu cigaretu.

I nada se.

* Ital.: Udar munje. (Prim. prev.)

Poglavlje 1.

Dobro ušuškana u dubokom i prostranom krevetu kao u materici, Grejs je tonula i budila se iz sna. Sa nekog udaljenog i potpuno odsečenog mesta njen mozak je pokušavao da joj kaže da ustane, spremi se, i krene na posao, ali njeno telo nije reagovalo. Udovi kao da su joj se oduzeli preko noći. Čak su i očni kapci odbijali da se otvore. Samo je ležala tako. Nije ni o čemu razmišljala. Nije ništa radila. Samo je udisala. I izdisala. Polako, sanjivo, blaženo.

Svetlo zaslepljujuće blesnu kroz razmaknute zavese.

„Šta, kog...?“

Zgrabila je pokrivač, i ponovo se žurno zavukla pod sigurnost svog jorgana. Udahnula je toplu tamu i duboko izdahnula od olakšanja. Grejs je uživala u dugogodišnjoj ljubavi sa svojim krevetom, bilo da je to bio njen uzani dečji krevet, neudobni univerzitetski dušek, futon od dvadesetak centimetara na kome se lomi kičma, ili skupoceni hrastov krevet iz *Džona Luisa* u kom je trenutno spavala. Kao i ljubavnici, i svi oni su imali svoje dobre i loše strane, ali sve ih je obožavala i nijednog nije želela da napusti.

Nažalost, bio je petak ujutru, i kao dizajner u agenciji za grafički dizajn u zapadnom Londonu, morala je da ustane i krene na posao. Tupo ječeći, poigravala se misljuje da odrema još pet minuta. Nemoguće. Sunce se probijalo kroz prozor i čula je kako iz kuhinje grmi TV. Spenser ga je očigledno ponovo ostavio uključenog, pomislila je i dobila napad razdražljivosti. Kad s nekim živite tri i po godine onda upoznate sve njihove neprijatne navike, a jedna od Spenserovih je bila ustajanje, uključivanje televizora u kuhinji, a zatim pronalaženje neke druge zanimacije i potpuno zaboravljanje na njega.

Da li smo se nekad sreli?

Uostalom, Spenserova pažnja neverovatno kratko traje. On je tip koji sve počinje sa dobrim namerama, ali onda odluta, predomisli se, i nikada ništa ne završi. Napuni kadu, ali nikada u nju ne uđe, stavi hleb u toster, ali ga nikada ne pojede.

I veri se, ali se nikada ne oženi.

„Dušice, jesi li budna?“

Zašto ljudi to rade? Namerno vas probude a onda pitaju da li ste budni? Izranjajući iz svog perjanog skrovišta, Grejs s mukom otvori svoje slepljene očne kapke. Krmeljivo je zatreptala, trudeći se da razazna sivi oblik ispred sebe.

„Uf... koliko ima sati?“, promumlala je.

„Pola osam.“

„Pola osam!“, vrisnula je, i telo joj se naglo razbudi od uzbune. Mogla je blaženo da odspava još četrdeset pet minuta. *Čitavih tri četvrt sata*. Grejs se osećala kao da su je opljačkali. Mamurno sklanjajući zamršenu kosu iz očiju, ponovo je trepnula, i vid joj se izoštrio. Počinilac ovog gnusnog zločina je na sebi imao samo peškir i naginjao se preko kreveta sa *pain au chocolat** sa jednom ružičastom svećicom zataknutom u sredinu. Grejs oseti kako razdražljivost nestaje.

„Srećan ti rođendan, srećan ti rođendan“, zapevao je. Glas mu je bio neverovatno prijatan bariton i dok bi drugi muškarci možda nelagodno začutili, on je otpevao iz sveg glasa čitavu strofu: „Srećan rođendan, draga Grejs, srećan ti rođendan.“ Završio je sa malim ukrasom na kraju: „Srećan rođendan, dušice!“

Bože. Naravno. Njen rođendan. Zbog pospanosti je malo sporije shvatala, ali sada je i poslednja mrlja otpora isparila i sinulo joj je. Grejs se osmehnula Spenseru. Tek što je izašao ispod tuša, i tamnoplava kosa mu je bila još mokra, naočare sa okvirom od kornjačinog oklopa blago zamagljene, a sićušne kapljice vode sa mirisom nara i limuna curile su mu preko ogromnih pegavih ramena i slivale niz udubljenje između grudi. Za nekoga ko je grabio ka kasnim tridesetim bio je još u neverovatno dobroj formi, ponosno je pomislila. To ju je navelo da se srećno osmehne. Njegova golotinja i ponuđeni čokoladni zalogaj bili su privlačan prizor.

I previše dobar da bi bio istinit.

* Kroasan s čokoladom. (Prim. prev.)

Za četiri rođendana koje je Grejs provela sa Spenserom, nikada je nije probudio pevajući „Srećan rođendan“. Nikad joj nije doneo doručak u krevet. Nije se bavio svim tim bljutavim sentimentalnostima. I uostalom, obično je bio u prevelikoj žurbi, uvek je jurio da stigne u kancelariju, uvek obećavao da će joj kasnije nadoknaditi. Mozak je počeo da joj zuji punom brzinom, razmatrajući mogućnosti: nije imao vremena da kupi poklon, radiće do kasno večeras, zaboravio je da rezerviše restoran...

Spenser je prekinu u razmišljanju. „Zar ne može čovek da poželi svojoj ženi srećan rođendan, a da ništa nije kriv?“

„Ne“, zevnula je i odmahнула glavom.

Uvređeni izraz mu se pretvorio u nevoljno priznanje. „Suviše me dobro poznaješ.“

Grejs oseti kako će joj se dobro raspoloženje srušiti pod Spenserovim izgovorom, i prekrstivši ruke naslonila se nazad na jastuke – sudija u pidžami. „Pa hajde onda, priznaj“, zahtevala je, ali uz osmeh. Pa, recimo u znak primirja.

„Radi se samo o tom slučaju na kome radim, a sutra imamo saslušanje pred sudom.“

„Znači, ne možemo da izađemo večeras“, zaključila je, skrativši ono što bi se nesumnjivo pretvorilo u dugu priču. Više nije mogla ni da izbroji koliko puta su morali da otkazu planove zbog Spenserovih poslovnih obaveza. Ako nije bila u pitanju zabava dobrodošlice za strane klijente, bila je poslovna večera, ili kasni sastanak, ili već nešto što je morao hitno da završi.

„Hej, dušice, pusti me da završim.“ Snuždio se. Ako je Spenser nešto mrzeo, onda je to bilo da ga prekidaju. „Naravno da izlazimo večeras. Već sam rezervisao restoran za devet, mada priznajem da ću ti se možda pridružiti malo kasnije, jer posle posla imamo taj koktel na kome moram da se pojavim, i na brzinu nešto popijem...“

„Na brzinu popiješ?“, ponovi Grejs, smeškajući se. „Zar to u tvom slučaju nije oksimoron?“

„Ne, u mom slučaju to je par sa troje dece, dvoje ljubavnika i kućom vrednom milion funti, a ja pokušavam da razmrsim njihov razvod“, prasnuo je razdražljivo. Kao jedan od vodećih londonskih advokata za razvode, Spenser je bio neverovatno zaposlen. Uzdahnuo je: „Oprosti, dušice... samo, toliko već radim na ovom slučaju i... pa, znam da nemam opravdanja, ali nisam stigao da ti kupim poklon.“ Spenser skinu naočare i nabra čelo tako da mu je plava lokna sa šiški koja mu je uvek visila na čelu, pala preko očiju, plavih kao izbleđeli džins. Slučajnom posmatraču

Da li smo se nekad sreli?

bi se ovo moglo učiniti kao spontani čin, ali se u stvari radilo o tehnicu koju je godinama uvežbavao. I znao je da tako izgleda neodoljivo. „Hoće li ti smetati ako ti umesto toga dam novac?“

Inače, Grejs bi prva bila povređena kada njen dečko ne bi odvojio vreme niti uložio trud da joj odabere poklon: pretpostavila bi da mu nije stalo, da mu je to gnjavaža, da je ne voli. Ali kad je Spenser bio u pitanju – njoj je u stvari laknulo. Nije želela da bude nezahvalna, samo, dok je ona njemu uvek kupovala neočekivane, preterane, neobične poklone koji bi joj privukli pažnju, on je njoj uvek kupovao nešto što je – usudila bi se da kaže – grozno *praktično*.

Prošle godine je otpakovala kožnu kutiju i žurno je otklopila, misleći da je u pitanju nakit, da bi unutra otkrila *monblan* penkalo. Bilo je lepo, sigurno je koštalo čitavo bogatstvo, i bilo je izuzetno korisno, ali nije bilo ni prineti uskoj satenskoj haljini boje čokolade iz *Gousta*, koju mu je nedeljama onako usput spominjala. Godinu dana ranije dobila je planinski bicikl – i opet, bio je prelep, i opet, mora da je koštao čitavo bogatstvo, sa rezervnim debelim gumama i petnaest brzina i svim ostalim dodacima, ali iscrpljivalo ju je samo gledanje u njega i potajno joj je laknulo kada su joj ga ukrali manje od nedelju dana kasnije. A godinu dana pre toga, dobila je torbu, ali ne onu besmisleno šik torbu na rame od najmekše kože od divokoze za kojom je čeznula, već aktentašnu od krute kože iz *Malberija* koja je, ponovo, morala koštati pravo bogatstvo, i bila je tako neverovatno praktična za posao. A to je, barem što se Grejs tiče, bio poljubac smrti od poklona. Pokloni su po svojoj prirodi morali da budu nepraktični i raskošni. Praktičnost, razmišljala je, ni slučajno nije savršen izbor.

„Opraštaš li mi?“

Bože, tako se trudi da bude ljubazan, pomisli Grejs sa iznenadnim osećajem krivice. A ja sam jedna mrzovoljna, zajedljiva matora devojka. Uputila mu je široki osmeh. „Ne budi blesav, naravno da ti opraštam.“

„Znači li to da ćeš ugasiti ovu svećicu i zamisliti želju, ili ću morati ovako da sedim čitav dan?“ Bacio je pogled na svoj ručni sat.

Grejs zakoluta očima. „Jao, što si romantičan.“

„Imam svoje trenutke“, nasmešio se i nagnuo se da je poljubi.

Osetivši njegove usne na svojim, miris gole kože i losiona posle brijanja, Grejs je shvatila kako joj misli lutaju u sasvim neočekivanom pravcu. Obično je jutarnja rutina uključivala sve ono što ide uz parove: Spenser jurca unaokolo mamuran, struže izgoreli tost u sudoper i gubi ključeve dok se ona čvvari u kadi, traži cele najlon čarape, i pronalazi njegove

ključeve koji su upali u sofu. To nije obuhvatalo i seks, barem ne u poslednje vreme, čak ni pomoću dva espresa i potapanja u kupku od meda i mandarine. Ali ipak.

„Zavisi...“, promrmljala je.

„Od čega?“

Grejs se odmakla, zbacila glavu, zažmurila i dunula mu preko ramena. Pramen dima se izvio nad svećom. „Od toga hoće li mi se ispuniti želja...“ I dalje zatvorenih očiju, prešla mu je rukom preko golih grudi, provlačeći prste kroz raštrkane dlake. Srećno se osmehnula. Mrzela je dlakave grudi, ali Spenserove su bile neodoljivo seksi. Nije mogla da se seti ničeg lepšeg od toga da spusti glavu na njegova široka ramena i ušuška se u njihovu krznenu mekoću. Ali za tebe je to ljubav, pomislila je, dok mu je zavlčila ruku pod peškir. Ili samo požuda?

„Bolje da se obučem, zakasniću.“

Prenuvši se iz svog erotskog sanjarenja, Grejs je otvorila oči i videla kako se Spenser ispetljava iz jorgana i ustaje. Osetila je ubod razočaranja, zatim odbačenost, a onda i razdražljivost dok ga je posmatrala kako ponovo čvrsto zateže ljubičasti peškir – malo previše čvrsto – oko pasa. Šta je pomislio, šta će mu uraditi? *Silovati ga?*

„Imam rok i...“

„Naravno“, klimnula je glavom, trudeći se da deluje opušteno. Nije bilo lako. Jednog trena je bila potopljena u toplu, veselu, senzualnu kupku očekivanja, a već sledećeg je gurnuta pod ledeno hladan tuš stvarnosti.

I to bez seksa.

Povređena što ju je naveo da se oseća kao nimfomanka, i to na svoj rođendan, Grejs ne reče ništa dok je Spenser navlačio čiste *kalvin klajn* čarape, birao košulju od desetak potpuno istih koje su mu visile u ormanu, sve hemijski očišćene, i sve iz *Tomasa Pinka*, i izvlačio odelo.

„Šta misliš? Srebrne, ili zlatne?“ Podigao je dva para manžetni.

„Ti izaberi“, mrzovoljno je prasnula. Ležala je tu, naga i topla i zrela za seks, a on je želeo da razgovara o *manžetnama*?

Nesvestan njenih osećanja, slegao je ramenima. „Mislim da ću staviti srebrne“, promumlao je, i pričvrstio ih na mesto. „O, usput, za večeras...“

„Šta?“, prosiktala je, naglašavajući to „š“.

Nije primetio. „Šta si mislila da obučeš?“

Grejs se nakostreši. Spenser je imao ružan običaj da joj uvek predlaže šta da obuče kad god su izlazili. Voleo je da ona izgleda „klasično“ i uvek joj je gurao Bodenove kataloge pod nos i govorio o „kvalitetu u odnosu

Da li smo se nekad sreli?

na kvantitet“, i kako bi trebalo da uloži u nekoliko firmiranih modela koji bi joj trajali godinama. *Da joj traju godinama?* Ta pomisao skoro ju je ubila. Bila je modna zavisnica kojoj bi odeća dosadila u roku od nekoliko nedelja i privlačilo ju je sve što je na svojoj vešalici imalo nalepnicu „Preporučuje časopis *Glamour*“.

„Ne znam.“ Pokušala je da se nasmeje, ali je to više ličilo na režanje. „Zašto?“

„Izgedala bi sjajno u onoj maloj crnoj haljini.“

„Kojoj maloj crnoj haljini?“, sumnjičavo se raspitivala. Nije nosila male crne haljine, već farmerice sa majicama od cvetnog šifona, ili prsluke sa šljokicama, ili haljine na bretele u duginim bojama.

„Znaš, onoj sa dugim rukavima.“

„Misliš onu haljinu koju sam nosila na sahrani tvoje bake?“

„O, jesi li?“, pitao je, i seo na ivicu kreveta da zaveže pertle. „Nema veze. Samo sam pomislio da bi za promenu bilo lepo videti te u nečemu drugom osim u džinsu“, progundao je i brzo je poljubio u čelo pre nego što je žurno napustio spavaću sobu.

Pošto joj je ostalo još pola sata pre nego što je morala da ustane, Grejs je ležala u krevetu i slušala nerazgovetno blebetanje sa televizije u kuhinji, paljenje svetla u kupatilu i bučni aspirator, zvuke Spenserovog pranja zuba, šištanje dezodoransa, zujanje njegovog električnog brijača. Kako je moguće da je jednog trena bila sva srećna i uspaljena, a već sledećeg je Spenser uspeo da iskoristi nešto tako nebitno kao što su manžetne pa da u njoj pokrene čitav niz dosadnih sumnji?

Kao da me je briga kakve manžetne nosi, ili nosi li ih uopšte, pomisli Grejs sa neobjašnjivom razdražljivošću. Ne radi se o tome. U pitanju je to što su one postale još jedan primer malih stvari koje su u poslednje vreme počele da joj smetaju kod Spensera. Njegovi sve češći mamurluci, sve ređa seksualna želja, njegov predlog da obuče haljinu sa sahrane na svoj rođendan, odbijanje da odredi datum venčanja. Prvo jedna mala stvar, zatim druga, pa još jedna, i još jedna. Kada su počele da se ruše jedna preko druge postale su kao niz domina za obaranje rekorda u američkim trgovačkim centrima koje mogu da se vide na televiziji.

Zveckanje njegovih ključeva je prenu iz razmišljanja, i taman se spremala da vikne i podseti ga da isključi televizor pre nego što izađe, kada je čula njegov pozdrav i zatvaranje ulaznih vrata. U stanu odjednom nastupi

tišina, samo pojačavajući zvuke jutarnjeg programa koji su dopirali do spavaće sobe.

„Uf“, izustila je, mrzovoljno i nezadovoljno a da nije sasvim znala zašto. Utonula je ponovo u krevet, povukla jorgan do brade, i pritom zaboravila na tanjir sa čokoladnim kroasanom, pa ga je čula kako uz zveket pada na beli drveni pod. Nije ga ni pogledala, već je ispružila ruku sa namerom da pritisne dugme na budilniku, ali je sa uobičajenom nespretnošću uspeła da prevrne snežnu kuglu koja je stajala pored njega na *Ikeinoj* polici.

U deliću sekunde ju je zbunjeno posmatrala kako se kotrlja prema ivici sve dok, uz zadivljujuće reflekse, nije poskočila, ispružila ruku i uhvatila je. Kugla je bila hladna i glatka u njenoj ruci, i ispravljajući prste umirila ju je na ravnoj površini ispruženog dlana. U tu kuglu se mogla ugurati fotografija i uvećana kroz prozirnu plastiku videla se slika para koji se kliže u Central parku. Noseva crvenih od napadalog snega kao u Rudolfa, bili su umotani u šašave vunene kape i prugaste šalove, i blesavo se smeškali dok su se pridržavali trudeći se da ostanu na nogama na klizavom ledu.

Zagledana u tu fotografiju, Grejs oseti tračak nostalgije. Bilo je to baš pred novogodišnje večer, nekoliko meseci nakon što su se upoznali, kad ju je Spenser odveo u Njujork za vikend, ispunjavajući joj u jednom naletu sve romantične maštarije koje je ikad imala. I neke koje nije. Taj snimak je uhvatio jedan savršeni trenutak i sačuvao ga zauvek. Trenutak kada je, u svojoj dvadeset sedmoj, shvatila da je konačno pronašla svog gospodina Pravog.

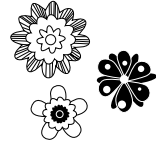
Grejs je nagoniski protresla kuglu i kada su se milioni sićušnih belih pahuljica uskovitlali unutra, trepereći i vrteći se, misli joj se okrenuše njihovoj vezi, vremenu koje su proveli zajedno, ostatku života koji će tek da provedu. Izgubljena u tim mislima, nije primetila da se pahuljice postepeno smiruju sve dok nije ponovo pogledala u kuglu i slika joj odjednom postade jasnija. I tada, na jutro Grejsinog trideset prvog rođendana, sve te sumnje, sve razlike, svi strahovi zauzeše svoje mesto, kao jedna velika slagalica.

I na pamet joj pade uznemirujuća misao.

Ako je Spenser gospodin Pravi,

zašto imam osećaj da je on gospodin Pogrešni?

Poglavlje 2.

Dakle, to je to. Ovo je trenutak kada treba da kažem zbogom. Kad treba da je na brzinu poljubim u usta, obavijem joj ruke oko ramena i zagrlim je. Sve to bi trebalo da traje samo nekoliko minuta, a onda bi trebalo da je pustim.

Džimi nije želeo da je pusti.

Stajao je na pločniku natopljenom od kiše ispred sale za odlaske, rukama je čvrsto obgrlio Kajlin goli stomak i nastavio da je ljubi. Radili su to već čitavih deset minuta. Počeli su sa stidljivim ovlašnim poljupcem u usta, laganim, učtivim, rezervisanim za javna mesta, ali su brzo prešli na nešto malo otvorenije. Grickanje za usne. Prelaženje jezikom preko zuba. Zavlačenje jezika. Dok su se tako dodirivali vlažnim nosevima, spremao se da zastane i udahne kada je osetio kako joj se njen pirsing na jeziku ritmički trlja o nepce u ustima. To mu je bilo neobično erotično. Stegao ju je još čvršće, i počeo da je ljubi sa obnovljenim žarom.

Džimija inače ne bi ni mrtvog videli kako se upušta u takvo sramotno ponašanje. U trideset prvoj godini, imao je uspešnu novinarsku karijeru, dizajnerski uređeno potkrovlje, i pincetu uz čiju pomoć se pobožno starao da mu se obrve ne spoje u jednu u stilu Noela Galagera i kao kod njegovog oca. Igrao je bilijar, gledao filmove i izlazio sa kolegama sa posla i prijateljima u moderne restorane i gastropabove po čitavom Londonu. Nije voleo tinejdžerske izlive ljubavi. Ne na javnim mestima. I sasvim sigurno ne na nekom tako otrcanom mestu kao što je treći terminal aerodroma Hitrou.

Ili barem nije na njih navikao. Sada se sve promenilo. Ne samo da se uhvatio u oproštajni zagrljaj koji je ličio na kadar iz lošeg filma, već,

još važnije, *nije ga bilo briga*. Džimija takođe nije bilo briga – a nekada se ponosio time što je ovaploćenje pribranosti – što je bio okružen hor-dama ljudi koji im upućuju znatiželjne poglede. Takođe ga nije bilo briga ni za to što će mu nove *najke* od antilopa koje je poručio iz Amerike biti uništene na pljusk. Niti što će morati da dozvoli da mu propadne ova neverovatna erekcija.

Zašto?

Jednostavno.

Džimi Malik se ženi.

Nakon bogzna koliko flertova, nekoliko nebitnih veza, i previše seksa za jednu noć, konačno mu se dogodilo. Upoznao je ženu zbog koje je vre-delo odreći se momačkog načina života. Ženu zbog koje je reč „monoga-mija“ postala nešto čudesno poželjno a ne nešto od čega je bežao čitavog svog života. Ukratko, posle uskovitlane ljubavi od šest meseci, znao je da je pronašao ženu svojih snova.

Predvidljivo, pronašao ju je u baru. Primetio ju je čim je ušao. Doduše, Džimi je često primećivao privlačne žene u barovima, u stvari, bio je poznat po tome što bi ga obično privukla svaka žena na koju baci pogled. Ali ova je bila drugačija. Nije bila samo neodređeno privlačna, već istinski čarobna. Fizički je bila sve što je tražio u suprotnom polu: sjajna kosa, boje meda i ziheraški ravna; vitka i dugonoga – nosila je veličinu nula i bila viša od njega čak i u patikama; imala je živahne, okrugle male grudi koje savršeno staju u šaku. Ali postojala je jedna začkoljica.

Njeno ime: *Kajli*.

Ne samo da se zavrtelo, Džimiju je srce od njenog imena potonulo sve do dna cipela od zmijske kože, prekopiranog modela Patrika Kokska. Uvek je pretpostavljao da će se njegova srodna duša zvati Lola, ili Saša, ili Liberti. A ne nešto – ma koliko žestoko gospođica Minog vrtela svojom guzom u onim sićušnim zlatnim vrućim pantalonicama – što mu je prizivalo zastrašujuće slike plavog ajlajnera i *one* nezdrave trajne za pudlice. Još gore, žene sa imenom Kajli bile su ili šesnaestogodišnjakinje iz Eseksa, ili Australijanke. Džimi nije imao ništa protiv ljudi iz Eseksa ili Australije, samo je bio naviknut da izlazi sa ženama iz Njujorka, Pariza, Milana, Londona. Iz nekih otmenih, modernih, kul mesta.

Posle dve votke, limete i sode, Džimi je otkrio da je Kajli iz jednog malog grada u Kanadi i da se tek nedavno doselila u London. Takođe je saznao da ima dvadeset jednu godinu, da je model, i da su mu zavideli svi muškarci u baru. I tako je odradio sve uobičajeno, pozvao ju je da izađe s

Da li smo se nekad sreli?

njim na večeru, rezervisao svoj uobičajeni sto, i presvukao posteljinu na krevetu za kasnije. Ali onda se dogodilo nešto što nije očekivao. Dok je jeo predjelo od šitake pečuraka i grilovane palente, pogledao je preko stola u Kajli i shvatio da iskreno uživa u njenom društvu. Bila je zabavna, i zanimljiva, a kada se smejala na levom obrazu joj se pojavljivala neodoljiva rupica. I upravo u tom trenutku je zaprepašćeno shvatio da ne želi samo seks za jednu noć, naprotiv, želeo je – klavirski akordi u gromoglasnom krešendu, ta-da-daaaaaaaaa...

Vežu.

To saznanje je đavolski zaprepastilo Džimija. Još više ga je zaprepastilo to što je umesto da spavaju već na prvom sastanku, strpljivo i *odano* izdržao čitavih mesec dana celibata dok se nisu „upoznali“. Bile su mu to najduže četiri nedelje u životu. Dvadeset osam dana se trudio da časka sa čitavom komunom njenih cimerki, pretvarao se da tepa nekolicini njenih malih, šmrkavih, olinjalih mačaka koje su mu se umiljavale oko nogu i prekrivale ga dugim, crvenkastim dlakama. I morao je da odgleda čitav serijal *Seks i grad*.

Dvaput.

Ako nekoga iz te serije Džimi stvarno nije mogao da podnese, onda je to bio onaj tip Ejdana. Bio je tako prokleta savršen, da su svi ostali tipovi izgledali loše. I izluđivao ga je onaj njegov savršeni holivudski osmeh. Nažalost, Kajli je taj osmeh smatrala predivnim, i da dokaže svoju ljubav, Džimi se naterao da guguče o njegovoj čudnoj veštini izrade nameštaja, njegovom slatkom kuci Pitu, njegovoj sklonosti ka srebrnom i tirkiznom nakitu. Sve dok se konačno, kad više nije mogao da podnese više ni jednu jedinu epizodu i bio na ivici da prizna poraz, Kajli nije sažalila, i oslobodila ga muka.

I spavala s njim.

Džimi se prebacio s noge na nogu.

Erekcija ga je ubijala.

Privio se uz Kajline vojničke pantalone, i ljubio je sve dublje i dublje. Usta su joj imala ukus *dijet-kole* i *marlboro lajtsa*. I to je novo, pomislio je dok je pustio ruke da mu skliznu niz njen uzani struk i spuste se na njene mršave kukove. Pre Kajli je imao pravilo da nikada neće izlaziti sa ženama koje puše. „Ko želi da se ljubi s pepeljarom?“, s podsmehom je govorio. Obično vrlo glasno odmah pored žene koja bi zapalila. O, ironije. Evo ga sad, želi da provede ostatak života sa ženom koja puši trideset na dan.

Prasak munje pocepa nebo. Ono što je počelo kao vlažno septembar-sko jutro sada se pretvaralo u snažnu oluju. Iznad njih oblaci su se sakupljali nalik na velike prljave crne ovce, zaklanjajući sunce i gurajući sve u jezivu tamu. Sablasni olujni vetar se podigao niotkuda i otimao slamnate šešire sa glava izletnika i kovitlao ih ivičnjakom. I pljuštalo je.

Mamutske kišne kapi zasipale su okovratnik Džimijeve majice i lagano mu curile niz lopatice. Nastavio je da ljubi Kajli, ali više to nije bilo isto. Sada je samo mogao da misli na natopljeni pamuk koji mu se lepilo za leđa. Ovo je trebalo da bude miholjsko leto, za ime boga. Šta se dogodilo sa jutarnjim suncem? Magličastom toplotom? *Polenom u vazduhu*? Bilo bi lepo i da je samo suvo, pomislio je osećajući kako mu kišne kapi poskakuju po nogama i počinju da mu probijaju kroz farmerice. Ovo je nebo očigledno pokušavalo da im ugasi strast.

I kao poručen začuo se glasni prasak grmljavine.

„Pa, valjda je vreme.“ Nerado se odmakao, i pokušao dobroćudno da se osmehne. Nije mu bilo lako. Celog života je usavršavao čitav spektar osmeha – zamišljeni, prepredeni, zanosni, lakonski – ali nije navikao da se osmehuje dobroćudno. Izgledao je kao da pati od zatvora. Uz snažno šmrncanje, Kajli ga pogleda kroz *guči* sunčane naočare koje joj je kupio, i bez reči klimnu glavom.

Zaplakaće, pomisli Džimi zabrinuto i s osećajem odgovornosti. Ali i potajno zadovoljno. Smesta je osetio grižu savesti. Voleo je Kajli, i naravno da nije *želeo* da je uzrujava, ali godinama je voleo samo sebe i tu je naviku bilo teško prekinuti. Delimično ga je tešila njena uznemirenost. Uznemirenost što ga ostavlja.

„Hej, ma hajde, nije ovo zauvek.“ Palcem joj je podigao bradu, i sklonio kosu koja joj se zalepila na čelo.

„Nedelju dana mi izgleda kao večnost“, uzdahnula je i zlovoljno napučila svoja puna usta. Džimi oseti kako se topi. Kajli je izgledala tako prokleta seksi kada bi to uradila. Tada mu sinu. Čitavih sedam dana bez seksa. „I meni izgleda kao čitav život“, promrmljao je, uzdišući.

„Obećavaš li da ćeš me zvati svaki dan?“ Kajli je podigla obrve i uputila mu pogled koji je govorio da će ga ubiti ako ne bude tako.

Džimi se uvredio što je uopšte morala da pita. „Naravno da obećavam“, pobunio se. Nekada davno bi se zagrcnuo na te reči. Džimi Malik? Obećava ženi da će je zvati svakog dana? Ko bi u to poverovao?

„Znaš šta, zvaću te dvaput dnevno – tri puta ako treba. Smučiće ti se moje zivkanje, isključićeš telefon“, čuo je sebe kako bedno bulazni.